

Verscheide gedigten soo voor als tegen den hemel op aarde

<https://hdl.handle.net/1874/44681>

Koninklijk 15313
Jhr

293.76.34

VERSCHIEDEN GEDIGTEN

Soo Voor als Tegen den

HEMEL op AARDE

Gefatsoeneert van

D°. F. van LEENHOF.

Naar de Gronden

Van B. D. S.

An quoque SPINOSA carpuntur ab arbore ficus?

Kan men ook wel druif of vygen,
Van Spinofaas doornen krygen?

Den Tweeden Druk.

t'AMSTELDAM,

By GERARDUS BORSTIUS, Boekverkoper op de
hoek van de Nieuwendyk aan den dam. 1704.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

U Y T B E E L D I N G

Van den

HEMEL OP AARDE

t' Zamen gestelt door den Heer

FREDERICUS van LEENHOF.

En Hemel van een nieuw Fatzoen,
Waar in men komt met kous en schoen,
Men hier op aarde kan beleeven:
De smalle Weg heeft afgedaan,
Men magh den Breeden Weg nu gaan;
Als ons Heer Leenhof heeft geschreeven.

I.

Of elders noch een Heemel zy,
Als hier op aard, dat stâ daar by:
Den Heemel, en de Hêll daar neeven
Beteekenen geen Plaats, maar Staat,
En word 'er van een Plaats gepraat,
'T is naar verbeelding maar geschreeven;

II.

Soo wie met Epicurus Stelt
Vermaak in Wellust, Eer, of Gelt;
En dat verstandig aan kan leggen;
Die heeft den Heemel hier alreê,
Dog om welstaans wil, moet men meê
Een woord of twee van Christus seggen.

III.

Men maak' dan maar van Blydschap werk;
Alom, in Politie, en Kerck,
Koophandel, Kryg, School, Huysgesinnen,
En Medicyn. De Blydschap maakt

A 2

Dat

(4)

Dat Griek, Romein en Christen raakt
Standvastig blyd ten Heemel binnen.

IV.

Weg Heekelaars! gaat hier van daan
Die Sonden-droefheid pryfen aan!
Heer Leenhof heeft alleen de Vryheid
Te heekelen elk een, die niet
De Droefheid scherpelyk verbiet;
En Stelt Bekeering maar in Blyheid.

V.

Waar uyt de Blydschap ook ontstaat,
S' is aityd goet en nimmer quaat;
Wanneer men in Gods Eeuwig' Orden
Gerust, daar by gebruykt verstand,
En volgt de Wetten van het Land:
Dus kan het Aardsche Heemelsch worden.

VI.

Zyn Heilige geweest bedroeft?
Dat hadde juyft zo niet behoeft;
Sy hadden ook al hun gebreken;
En Christus, droevig zynde als Borg,
Maakt ons tot Hartjes sonder sorg:
Profeten ook gebruykten streken.

VII.

Pryft ons de Schrift de Droefheid aan?
Men heeft tot nog toe niet verstaan,
Wat zulke Texten willen seggen;
Dewyl Heer Leenhof ons bewyft,
Dat als de Schrift de Droefheid pryft,
Men zulks van Blydschap uyt moet leggen.

VIII.

Van het Geloof men preeken moet
Soo sober als Heer Leenhof doet,
En prediken maar op de Zeeden:
Dat niemant ook 't gemoet ontfell'
Met vloek te dreigen, of de Hell;

Dit

(5)

Dit zy de Sorg der Overheeden.

IX.

De Droefheid word hier foo geweert,
De Blydschap word hier foo geleert,
Dat elk moet lachchen onder 't leefen;
De Blydschap kan bestendig zyn
Door dingen, die alleen een schyn
Van Blydschap hebben, maar geen weezen.

X.

Dat jemant blyd' veel lyden kan,
Blykt klaar in China en Japan,
In Oude Grieken en Romeynen;
Ook hebben door verbeeldings kragt
Veel Heilige den Dood veragt,
En groote Rampen doen verkleynen.

XI.

Dewyl de Schrift ons segt rond uyt,
Dat Liefde Vreesse buyten fluyt,
Soo moet 'er ook geen Droefheid weesen;
Waar toe de sonden dan besehreit?
Dewyl den Hemel is bereidt
Voor zulke die God niet en vreezen.

Sic itur ad Astra. scilicet!

JOANNES SLUITER, Predikant te
Raalte; onder de Classis van Zwolle.

N. B. Dit gedigt was eerst, sonder weeten van
den Auteur, en daarom ook sonder syn
naam gedrukt.

OP DE UYTBEELDING

Van den

HEMEL OP AARDE

t' Zamen gestelt door den Heer

FREDERICUS van LEENHOF.

Proverb. XXI. v. 11. *Als men den spotter straft, wordt de slechte wys. En als men den Wyzen onderrecht, neemt Hy de weetenschap aan.*

vers. 24. *Die een Hoovaerdig pugcher is, syn naam is spotter; Hy gaat met hoovaerdige verbolgentheid te werk.*

2 Pet. 2. 18.

Rom: XIII. 14.

Jac. III. 15.

Pc. XIV. 1.

Jer. VIII. 9.

Prov. IX. 10.

prov. XIII. 14.

Matth: VII.

13. 14.

En Hemel van een slecht fatsoen
Word hier, om's vleesches lustte voen,
Met aardsche wysheid aangeprezen.
De Dwaas mag 't breede pad inslaan,
Recht-Wyfe sullen 't finale gaan,
Van's Hemels Koning aangewezen.

I.

Philip. III. 19

1 Joh. III. 1

Aa: XXIV.

25.

2 Theff. 1. 8.

Heb. X. 27.

Apoc: XXI. 8.

2 Pet: III. 6.

Een Mol, die steeds in de aarde wroet,
Kent Hemel noch des Hemels goet,
Geloofst geen Hel, wil liever branden.
Des Hemels en der Helle staat
En plaats erkent Hy, die niet slaat
Aan 't Heylig boek onreynne handen.

(7)

II.

Laat Geld en Eer en Wellust syn
De schat van Epicurus swyn;
Maar dus den Hemel uyt te leggen!
Is, met het spottend Helsch gespuys,
De Vyandschap aan Christus kroys,
Met bitsen hoon en smaet, aanseggien.

1 Joh: II. 15. 16
1 Cor: XV.
32. 33.
Col: III. 1-4.

Philip. III. 18.
Heb: VI. 6.
X. 29-

III.

Die hier syn' Waare vreugde in stelt:
Dat aardisch vermaak, en eer, en geld,
Soo lang als mooglyk, mogen duuren;
Voorts dat men ongevoelig sy:
Maakt alle menschen dwaaslyk bly,
Om't naamaals eeuwig te befuuren.

Luc: XII. 18.
19.
Jes: LVI. 12.
Eccles: II. 1. 2.
Prover. XIV.
13.
Luc: XVI. 25.

IV.

Weg Spotter! die bestraffing haat,
Onheylig, Gods verbond versmaet,
Dog stout durst neemen op Uw' lippen!
Die niet, met een gebrooken Geest,
In 't waar geloof, den Vader vreesst,
Sal's Regters wraak-swaard niet ontslippen.

Pf. I. 1. Pf. L.
16. 17.
Jes: XXVIII.
22.
Prover. XIX.
29.
Pf. LI. 19. Jes.
LVII. 15. 18.
1 Pet. I. 17.
Heb: X. 30. 31

V.

Geen blydschap is waarachtig goed,
Als die, door Christus offerbloed
Verkeegen, leert der sonden sterven.
Dan rust men in Gods Wyfen Raat;
Gehoorsaamt, om Gods wil, den Staat;
En sal hierna den Hemel erven.

Philip. IV. 4.
werg. III. 19.
Rom: VI. 2.
1 Pet II. 24.
Phil: IV. 6.
Math: VI. 32
Pf. LXXIII.
24.
1 Pet. II. 13-18.
Rom: XIII. 1.
2. 5.
1 Pet. I. 4.

VI.

Vlied Davids wellust, maar volg naa
Syn' traanen; Sock met Hem genaa

Pf. II.

A 4

(Als

Jer : XXIII.

22. Joel. 2.

15-19.

Pf. CXIX.

122. Heb :

VII. 22. 26.

Math. XI. 28.

20. 30. Hof.

III. 5.

Mich. VI. 8.

2 Pet: III. 16.

Proverb. I. 22

2 Pet: III. 3.

Pf. L. 3. Gal:

VI. 7.

1 Cor: X. 22.

1 Joh. I. 4. 5. 6.

S. 2 Cot: VII.

10. Math. V. 4.

(Als God en Syn' profeteen spreken)

In Christus, dien voimaakten Borg',

Met ootmoet, liefde en teed're sorg.

Vermyd Spinofas boofe ftreeken.

VII.

Wie draayt, als woorden van een lot,

De Schrift? en dryft met God den spot?

Weet dat Hy komt en niet fal fwygen,

Als ons de Schrift de droefheid pryft,

Denk dat s' ons dan het middel wyft

Om vaste blydfchap te verkrygen.

VIII.

Act. XV. 9.

1 Pet. I. 22.

Pf. LVIII. 5.

Ier: VI. 3. 14.

Ezech: XIII.

15-20.

Iudas. v. 23.

Math: V. 20.

2 Joh: v. 6-12.

1 Cor: X. 21.

22.

Die 't herte-reynigend geloof,

Niet krachtig preekt, maar fondaars doof

Voor Gods bedreygingen wil maaken;

Die Burger-fede-lesjes preekt,

Waar achter noch een engel fteekt,

Mag 't preeken, onder ons, wel ftaaken.

IX.

Amos. VI. 1-31

Die niet als van de blydfchap kalt,

Noch wil, fchoon Hy in fonden valt,

Van traanen van bekeering hooren;

Toel. II. 12. 13.

Eccel. XII. 8.

13. 14.

Sal, de ydelheid van 's Waerelds rust

En 't fmoed bedrog van al Haar lust

Prov. I. 27-

-33-

Bevindende, in fyn' droefheid fmooren.

X.

2 Tim. I. 7. 8.

Heb: XI. 33.

Die Christens blyd en kloek beleid

By Heydenfche ongevoeligheid

Gelykt, fmaadt trouwe Martelaaren.

Pf. XXXIV.

9. 1 Pet. II. 3.

1 Pet. I. 8.

2 Cor. VI. 14.

Die 's Geestes trooft ooit heeft gefmaakt,

Waardoor men in Gods liefde blaakt,

Sal licht en duyfternis niet paaren.

XI.

Dat liefde vreesse buyten sluyt,
 Getuygt Gods Heylig Woord rond uyt;
 Maar niet tot troost van stoute Guyten.
 Die God vreesst, alle sonden haat,
 Sig door 't geloof op God verlaat,
 Mag and're vreesen buyten sluyten.

1 Ioh:IV. 18.
 Ag:VIII. 21.
 Ies:LV. 13.
 14.
 Pf. XL. v. 4.
 Prov. XIV.
 26. 27.
 Exod. XX.
 20.
 Pf. CXII. 1.
 7. 8.

Sic Itur ad Astra.

De bygeatekende Schriftuur-Texten, syn gericht
 tet getrouwe waarfchouwing des eenvoudigen
 Leefers, die versocht wordt deselve aandachtelyk
 te overweegen, ten eynde Hy leere sig on-
 besmett' te bewaaren van de Waereld.

TEGEN - Z A N G
 V O O R D E N
 HEMEL op AARDEN
 V A N

D. FREDERICUS van LEENHOF,

Gestelt tegens den onbekenden Laster-digter.

GY Nagt-uyl, snoode lasteraar,
 Wiens schend-digt in het openbaar,
 By *Borstius* gedrukt, te koop is,
 Tot welkers winkel veele loop is:
 Hoe derft gy zoo myn *Hemel* last'ren,
 En d' *elf Kapittelen* verbaft'ren?

I.

Als hier den *Hemel*, afgemaalt
 Door zinnebeelden, nederdaalt,
 Zoo plaatz' ik vast Gods woonsté boven,
 Daar d' Eng'len haaren Schepper loven.
 De Hel is voor de lasteraaren,
 Die daar al levendig in vaaren.

II.

Ik toon dat wellust, eer en gelt,
 Van stervelingen met geweld
 Gezogt, geen *ware Blydschap* geven:
 Maar Wyze, die op aarde leven,
 Zy dienen zig van alle zaaken,
 En blyven God in Christus smaaken.

III.

(11)

III.

Die smaak en *Blydschap* maakt de pligt
In Burgerstaat en Kerken ligt.
Koophandel, School en Huisgezinnen
Die bloejen door de vrê van binnen.
Zelfs kan aan Heydenze Soldaten
Een zeeke' re zoort van Blydschap baten.

IIII.

Maar die de *Droefheid* queeken aan,
En van geen slavernye ontslaan,
Met alle stuirse Phariseeuwen,
Dier meer van Hel als Hemel schreeuwen;
Men mag wel haare fauten melden:
Maar niet op goede schriften schelden.

V.

Wie zegt, daar is geen Blydschap quaat,
Als gy my lastert? immers staat
By my de *waare Blydschap* tegen
De *valsche*, die ons maakt verlegen.
Dat 's d' *ordre Gods*, dat zyn 's Lands wetten
Te straffen, die het quaat voort-zetten,

VI.

't *Volmaakste* leer: onz' hoogste wet
Is *Blydschap*; d'Heylige gezet
Op deugt en vreugt zoek t'evenaaren,
Niet daar z' haar swakheid openbaaren.
De borge Christus, door zyn smerten,
Maakt bly, die zyn benauwt van herten.

VII.

Dit roept ons doorgaans d'Heyl'ge schrift,
Die *Droefheid* van de *Blydschap* schift,
Tot zuivre vreugd' in God dien Heyland,
Die leyd zyn kudd' in een goed weyland,
Met last, om haar op alle tyden
In haaren Herder te verblyden.

VIII.

Neem op myn *Vreugde-midd'len* agt,
 Zoo noodig van elk een betragt:
 't *Geloove* moet het heyl ons geven:
 Maar toont door *Werken* 't rechte leven,
 In liefde, vreed' en zedeptigten,
 Daar door men 't Volk van God moet stigten.

IX.

Mydt boersheid, waan, en vreugd' in schyn:
 't Is beter waarlyk treurig zyn.
 Geen mensch kan zonder droefheid wezen:
 Die u tot God leid, werd geprezen,
 Niet in zig: maar om dat men nader
 God bly dan minnen kan als Vader.

X.

d'Inbeedings kragt veel lyden kan,
 In d'Heyl'ge in China en Japan,
 Zie blyde Grieken en Romeinen:
 Dog niemand moet 't *geloof* verkleinen.
 't Welk overwint het swaarste om melden,
 Getoont in veel voorname Helden.

XI.

'k Besluite, dat Gods woord rond uit
 Door liefde vreeze buiten fluit,
 En dat men moet die liefde preken,
 Die zielen zuivert van gebreken.
 Myn Hemel noodt aan alle kanten
 De vrome: maar geen Pasquillanten.

FREDERICUS VAN LEENHOF.

(13)

OP DEN
TEGEN - ZANG

van den Heer

FREDERICUS VAN LEENHOF

Ter verdediging van syn

HEMEL OP AARDEN

 Een Nacht-uyl, ook geen lasteraar
Heeft eenig schend-digt openbaar
By Borstius bestelt te drukken.

'T gedigt wyft aan op elfftukken,
Hoe gy den Hemel hebt verzonnen:
Dog 't schelden geev' ik u gewonnen.

I.

Schoon Gy een plaats des Hemels stelt,
Door finnebeelden maar vermeldt,
Dat 's niet genoeg: Gy moest ons toonen;
Dat daar in waarheit Eng'len woonen;
Gy spreekt van Hel nog als voor dezen:
Uw boezem kan haar plaats wel wezen.

II.

Gy segt; dat Wellust, eer en gelt,
Van stervelingen met gewelt
Gefogt, geen waare blydschap geven;
'k Hebb zulx u ook niet aangewreeven,
Maar datmen met verstandt die zaaken
Sigh hier kan tot een Hemel maaken.

III.

't Meest, dat gy van de blydschap praat,

A 7

In

In Kerk of in de Burgerstaat,
 Kan een natuurlyk mensch verrigten,
 En 't komt maar uit op zede-pligten;
 Gy hebt aan Heidenen daar neeven
 Stand-vaste blydschap toegeschreven.

IV.

Geen Leeraar queekt de droetheit aan,
 Als hy leert in sich selven gaan;
 Hy toont den schrik der Hel beneden,
 Om 't padt naar boven te betreden;
 Nog durft gy dit als fouten melden;
 En op Schriftuurlyk preeken schelden.

V.

'k Segg' nog, Gy keurt geen blydschap quaat,
 Als men 't verstandt maar neemt te baat,
 En wat ik daar by hebb gemeldet.
 De valsche blydschap, die gy steldet,
 Is slegts, als sich de menschen krenken,
 Oft' t'elkens weer wat nieuws bedenken.

VI.

Een mensch van droefheit overgaat
 Tot blydschap, als den besten staat,
 Maar droefheyt moest niet by gebreeken
 Der Heiligen syn vergeleeken.
 Maakt Christus bly de droeve harten?
 't Hart moet dan eerst van droefheit smarten.

VII.

Die droefheit van de blydschap schift,
 Moet leeren uit de Heilge Schrift,
 Dat sonde bitter is als alssem,
 Maar 't Euangeli-woordt de balssem:
 't Woordt strax ontfangen met verheugen
 Is tydt-geloof, het kan niet deugen.

VIII.

'k Neem aan die waarheit klaar en bloot,
 't Geloof is sonder werken doot.

Maar

Maar zonder 't waar Geloof t'aanmerken
 Zyn zeden niets als doode werken.
 Preek eerst geloofs verborgentheden,
 Dring daar uit kragtig aan de zeden.

IX.

Mufyk, en boertery, en fpeél,
 En al de reft vergaan feer snel,
 Is dat geen fchyn-vreugt, fonder wezen?
 Ik zie geen droefheit aangepreezen
 Met ernft, die ons tot Godt leidt nader;
 Schoon ik Uw boek geheel doorblader.

X.

Zyn Heil'ge in China en Japan?
 Of fcheelt'er 't woordt *genaamde* an?
 So gy 't geloof niet wildt verkleinen,
 't Moeft meer verfcheelen van het meinen,
 Gy moeft ons daar van meer ontvouwen,
 Als op voorfienigheit vertrouwen.

XI.

'k Besluite, dat Gods woordt rond uit
 Vertzaagde vreeze buiten fluit;
 Maar liefde wordt int hart gegeven,
 Waar door wy zyn verheugt met beven.
 'k Begeer geen hemel zo vol liften,
 Ik laat hem voor de Spinoziften.

JOANNES SLUITER, Predikant te
 Raalte; onder de Classis van Zwolle.

O P D E N

R Y M E R.

Sic itur ad Astra scilicet.

 N 't naarste en donkerst van de nagt,
 Als Plutoos volk staat op de wagt;
 Wanneer de Weerwolf loopt te gieren,
 De Vledermuis en Nagtuyl fwieren,
 En tusschen 't dak de Kater lolt,
 Die op syn Katjes ontrou schrolt,
 Als Hex en Kol op straf van 't leven;
 Sig moeten op de reis begeven
 Naar Blocula, ter schoorsteen uit,
 Alwaar sy singen overluit,
 En poot aan poot ten disch geseten,
 Braaf haverpap en koolsof eten,
 Terwyl Attenfer synen lust,
 In 't heim'lyk met een besje bluft,
 En dat Kaboutermans, Aalruinen,
 Met wittewyven, in de tuinen
 Rinkinken, daar op weg en veld
 Het stalligt boer en reifers queld,
 Terwyl de nagtmeer ingeslopen,
 Of door een spykergat gekropen,
 De menschen in haar slaap benyd.
 Dan is 't dat d'aard sig open splyt,
 En send een doffe geest na boven,
 Die sig verspreid, en voortgestoven
 De lugt vergiftigt met syn stank,

Dic

Die 't meeste menschedom in bedwank
 Genomen heeft, en tot syn voordeel
 Gebruikt 't hertneckige vooroordeel,
 Alwaar hy troon en fetel bouwd,
 En alles sluimerend beschouwd,
 Dees Geest is Dommigheid geheten,
 En noemt syn oorsprong heel vermeten
 Van laffe vrees en luyigheid,
 Hy huisvest sonder onderscheid,
 Maar nergens doet hy wissel treden,
 Nog werd met meerder rust geleden,
 Als by 't geleerde Priesterschap,
 Daar mag men naar geen klaarder trap
 Van Godgeweide kennis tragten,
 Onnodig dat men gantsche nagten
 Sig oeffend, om het waar van 't valsch
 Te schiften, en der menschen hals
 Van so veel jok en last te vreijen
 Als haar d'onwetenheid doet leijen,
 Geruster is 't, een anders spoor
 Te volgen, en syn mening voor
 Onwrikb're Godspraak uit te meten,
 De regte mening der Propheten
 Te halen uit syn boeke kas,
 En of men tegenwoordig was
 Geweest, van Gods besluit, en wegen,
 Verbonden maken, raad te plegen,
 So net te spreken als men kan.
 Ja, 't is geleerdheid in een man
 Die door een anders bril moet kyken,
 En best na d'echo sou gelyken,
 Die nimmermeer geluit sal slaan,
 Soo 't niet eerst werd voor hem gedaan:
 Die steeds met brokken en met stukken
 Soo hier als daar een woord te plukken,
 Syn saken by malkander lapt;

Terwyl hy fweet van angst, en schrapt,
 En schryft, en weet niet hoe 't te maken,
 Om aan een eerlyk eind te raken,
 Dat hy syn voeten roekloos float,
 Aan d'arbeid van syn amptgenoot,
 Het geen hy tragt in 't slyk te treden,
 En volgt (naar Apuleus reden)
 Die geen, die onbequaam en dom,
 Wanhopen om haar naam alom
 Door eigen deugd bekent te maken,
 Haar wyser liever willen laken,
 En latt'ren 't geen sy niet verstaan,
 So werd haar glorysugt voldaan,
 Terwyl sy kruipen langs de aarden,
 En geen verheven saak aanvaarden,
 Of schoe'jen 't brein op beter leeft.
 Heer *Leenhof*, die door hoger geest
 En van een Godlyk vuur gedreven,
 Sig durft in d'open lugt begeben,
 Ja spreid, gelyk een Adelaar,
 Verheugd de vlerken van malkaar,
 En streeft door mist en wolken henen,
 Tot 't aardfche is uit 't gesigt verdwenen,
 Staroogd, door hemelglants verligt,
 De Son der Waarheid in 't gesigt:
 Geen aardfche damp verblind syn oogen,
 Hy spand syn kragten en vermogen
 Te saam, op dat den Hemel werd
 Op Aard gestigt, in 's menschen hert,
 In 't hert dat steeds met bly genoegen
 Syn staat beleeft, hoe 't God mag voegen
 Naar syn volmaakt en wys besluit.
 Niet is'er dat syn vreugde stuit,
 De wil syns Vaders is de syne,
 Geen vrees of droefheid kan hem pyne,
 Hy looft en dankt syn God, en heeft

Al faligheid terwyl hy leeft.
 Maar schoon hy sulks door kragt van reden
 Bevestigt, 't zyn de oude seden
 Die niet gedogen konnen, dat
 Hy ongeltoorde vrugt befat
 Voor al syn arbeid, maar door schryven
 Men hem den oorelog fiet dryven.
 Dog om niet alles over hoop
 Te halen, 't geen wel hangt te koop,
 (Want komt men 't heilig vuur aanranden,
 Dan brand men ligtelyk syn handen)
 So moet dog egter 't snedig hoofd
 En schrande herfen syn geloof
 Des Rymers, die met leepe streken
 Heer *Leenbof* snedig heeft gesteken,
 't Is hy, die tot syn Sinfpreuk fet,
Sic itur ad astra scilicet.
 Om ook voor 't minst geleerd te wesen,
 Wiens vloeiend Rym is waard gelefen,
 Wyl 't komt van een geweide pars,
 En uit een winkel, daar 't eerst varfch
 Met volle last en approbatie,
 Na voorgedane visitatie
 Van 't Ministerium, gedrukt,
 Werd juichend voor den dag gerukt,
 Hoe klaar en duid'lyk kan hy 't seggen,
 Wat weet hy aardig uit te leggen,
 Gematigt, sonder haat of drift,
 De meuing van Heer *Leenbofs* fchrift
 Hoe çierelyk en ryk van reden
 Beschimpt hy 't preken op de zeden,
 Geen woord of 't toont syn gaauw verftand,
 Hy prent bataljes aan de wand,
 En fchermt, en kapt de lugt aan ftukken,
 Op dat syn yver mag gelukken,
 Hy fpringt hy huppelt, dat hy fweet,

Op dat hy 't nodigft niet vergeet,
 En kauwt de nagels van fyn vingeren,
 Om *Leenhof* geestig om te slingeren,
 Hy stampvoet dat fyn kamer schud,
 Dan springt hy op als uyt den dut,
 En kan 't niet van fig self verkrygen,
 Om fulke dingen stil te fwygen,
 Als dat den hemel ende hel
 Meer staat als plaatse zyn, ja wel!
 Hy fchynt geheel niet buiten vrefen,
 Dat daar fyn stoel befet mogt wesen,
 En fiet! waar bleef fyn ziele dan?
 Die dog geen plaats beslaan en kan.
 Maar zyt geruft, ô Ligt der eeuwen,
 Wanneer gy quam fou yder fchreeuwen,
 En agten 't voor fig groote eer,
 So g'op fyn plaats ging fitten neer,
 Dies matig u verftandig vrefen.
 Wy die u fchrandere Vaerfen lezen,
 Vermenen 't oorbaar en bequaam
 Voor u, terwyl dat *Leenhofs* naam
 Gedrukt werd, met een gouden ftempel,
 Aan 't hoog gewelffel, van den tempel
 Der wysheid, uwe naam in 't end,
 Met kryt werd aan een balk geprent,
 Ter plaats gemenelyk geheten
 't Leprofen huis van de Poëten,
 So blyf u lof, u eer, u roem,
 Steeds bloeijen als een paffie-bloem.

*Dit Vaers is ons van Amsterdam toegezonden
om te drukken.*

Te ZWOLLE, by B. HAKVOORD, Boek-
verkoper aan de Koorn-merkt. 1704.

Op de nette OVEREENKOMST van den
HEMEL op AARDE

Befchreven van

D. FREDERICUS van LEENHOF.

Met de fchriften van den Befaamden

VERBETERAAR van CARTESIUS.

Getrokken uyt het vaers tot lof van D. Leenhof;

Gedrukt te Zwolle by B. Hakvoord.

Oo *duyfter* fpreeken als men kan,
Is nu geleerdheid in een Man,
Die door een anders bril moet kyken,
En beft na d'Echo fou gelyken,
Die nimmermeer geluyt fal naan,
Soo 't niet eerst werd voor Hem gedaan.
Die steeds met brokken en met stukken,
Soo hier als daar een woord te plukken,
Syn faken by malkander lapt;
Terwyl Hy fweet van angst, en fchrappt,
En fchryft, en weet niet hoe 't te maaken
Om aan een eerlyk eind te raken.
Soo blyft syn Lof, syn eer, syn roem,
Steeds bloejen als een Paffie-bloem.

Turpe est Doctori cum culpa redarguit ipsam.

HEER LEENHOFS

Opghelderden

H E E M E L.

— Video medium discindere Coelum.

Wie zal den Heemel van Heer Leenhof meer
verdoemen,
Nu hy die opklaart met Spinosa hoog te
roemen?

Wie? yder, die den God des Heemels opricht
vreesf,

En schrikt, dat Leenhof leert van zo Godloofen
Geest.

Hoe? zal de Kerk nu heil uit zulke fchriften leeren,
Gesmeed, om Heemel, Hel, en Godsdienst om te
keeren?

Schoon dubbelheid van taal de Weereld momt,
wie ziet

Spinofas strecken niet wiskonftig in 't verfchiet?
Heer Leenhofs diep geheym, daar 't fchuyf gaat,
doet zich open,

Wyl deeze sleutel all' de floten op komt loopen.

Wat klaagt hy dan van kwaad vermoeden, die het
geeft

In duysend reën, waar in Spinozas geest herleeft?
Die syn' Rechtzinnigheid van harten zou bewyzen,
Moest zulken Ongodist zelfdoemen, en niet pryzen.
Maar waar is hier een woord, 't geen zynen grond
verfoeit,
Daar honderd blaaden zyn, waar door syn aan-
hang groeit?
Men kon, daar 't voegde, een schets van overeen-
komst geeven,
Waar voor al wat een grein van Godsvrucht draagt
zal beeven.
O droevig Neerland, daar een Leeraar van de
Kerk
Een Hemel Schetst, die pronkt met zó een Heilloos
merk!

*Ex Zelo pro Domo Dei
cecinit.*

Zie Leenh. opgeh. heem.
p. 17. 54. 55. 57. 60. 61. 62. enz.

B. T. C.

*Men mogt Heer Leenhof by Elias vergelyken,
Als by sig onderwond Spinoza door-te-stryken
Nu laat een Prediker dat Monster IN SYN WAARDE-
Past dat niet keurig by den HEMEL op der AARDE?*

Leenhof Hemel op Aarde p. 54. Leenh. opgeh. Hem. p. 61.

Heet nu RECHTSINNIG predikant
Een Spinofift THEOLOGANT?

*NOTA: De Tractatus Theol. Politicus in 't Neer-
duyts vertaald, word onbeschaamdelyk met deesen
naam Vereerd.*

f. 7125.